

KAPITULLI I PESTË

**FAMILJET E
DASHURA MUND TA
NDRYSHOJNË BOTËN**

Bashkëshortja ime, Hak Xha Han Mun



Kur e pashë gruan time për herë të parë, ajo ishte një vajzë katërmbëdhjetë vjeçare, që sapo kishte mbaruar shkollën tetëvjeçare (klasën e gjashtë). Ishte një vajzë e qetë që nuk e ngrinte kurrë zërin dhe që asnjëherë nuk përpiqej të tërhiqte vëmendjen e të tjerëve. Bënte gjithmonë të njëjtën rrugë për të ardhur dhe për t'u kthyer nga kisha. Kur ma prezantuan për herë të parë më thanë se ishte vajza e njëjës prej anëtareve të hershme të kishës sonë, zonjës Sun Ei Hong.

“Si e ke emrin?”, e pyeta.

“Unë quhem Hak Ja Han”,- u përgjigj me një zë të qartë. Në atë çast, para se ta kuptoja se çfarë po ndodhte, i thashë: “Pra, Hak Xha Han ka lindur në Kore!” E përsërita tri herë këtë fjali pastaj u luta: “O Zot, fale-minderit që ke dërguar në Kore një grua kaq të mrekullueshme si Hak Xha Han”. Pastaj e vështrova dhe i thashë: “Hak Xha Han, kam frikë se ty do të të duhet të bësh shumë sakrificë”.

Të gjitha këto fjalë më dolën nga goja vetvetiu. Më vonë, znj. Hong më tha se iu duk e çuditshme që përsërita të njëjtën gjë tri herë, kur takova vajzën e saj për herë të parë. Gruaja ime më ka thënë se edhe ajo e mban mend atë takim të parë, të shkurtër. Ajo më tha se mban mend gjithçka që kam thënë atëherë, sikur të kisha dhënë një fjalim vetëm për të, dhe e ka mbajtur atë në zemër. Asaj i ishte dukur sikur kishte marrë një zbulësë

të rëndësishme për të ardhmen e saj, që nuk mund ta harronte.

Nëna e saj rridhte nga një familje besimtare presbiteriane, kështu që ajo ishte rritur në një familje të krishterë. Vendlindja e saj ishte Xhongxhu, që është edhe vendlindja ime, por ajo kishte jetuar në Anxhu, derisa kishte ardhur në Korenë e Jugut, gjatë Luftës Koreane. Kur znj. Hong filloi të ndiqte fillimisht kishën tonë, ajo bënte një jetë intensive besimi në Çunçon dhe e rriste vajzën e saj me rreptësi. Gruaja ime ndoqi një shkollë infermierie që drejtohej nga kisha katolike. Më kanë thënë se rregullat e kësaj shkolle ishin kaq të rrepta, sa ishte njëlloj sikur të kishte jetuar në një manastir. Ajo kishte një karakter të butë dhe gjatë kohës që edukohej nga e ëma, nuk shkonte kurrë në asnjë vend tjetër, përveçse në shkollë dhe në kishën tonë.

Isha dyzet vjeç dhe e parandieja që kishte ardhur koha të martohesha sërish. Gjithçka që më duhej të bëja ishte të prisja që Zoti të më thoshte: “Ka ardhur koha, kështu që martohu”, dhe unë do ta bëja. Në tetor të vitit 1959, Sung Do Xhi, një grua e moshuar në kishën tonë, nisi përgatitjet për fejesën time, megjithëse ende nuk ekzistonte një kandidate për nuse. Një anëtare tjetër, e cila ishte lutur shtatë vite për një grua për mua, më tha një ditë se kishte parë një ëndërr, sipas së cilës Hak Xha Han ishte gruaja ime.

Zonja Xhi, më tregoi një ëndërr të çuditshme që kishte parë. “Çfarë lloj ëndrre është kjo?”, gërthiti ajo. “Pashë me qindra lejlekë që po vinin duke fluturuar. Përpiqesha t’i largoja me krahët e mi, por ata vazhdonin të vinin dhe, më në fund, të mbuluan ty me ato pendët e tyre të bardha. A mos është ky ndonjë lloj parashikimi për të ardhmen?” Fjala “Hak” e Hak Ja Han është një togfjalësh kinez, që do të thotë lejlek.

Pastaj, vetë Hak Xha Han pa një ëndërr në të cilën iu shfaqta dhe i thashë: “Dita është afër, prandaj bëhu gati”. Gruaja ime më tregoi më pas se në ëndërr ajo më tha me një ton të përlulur: “Kam jetuar deri tani

në përputhje me Vullnetin e Zotit. Në të ardhmen, po ashtu do të ndjek vullnetin e Zotit si shërbëtorja e Tij, sido që të jetë ai”.

Disa ditë pasi gruaja ime e ardhshme kishte parë këtë ëndërr, i kërkova znj. Hong ta sillte vajzën tek unë. Ky ishte takimi ynë i parë, që pas prezantimit me të kur ishte katërbëdhjetë vjeç. Atë ditë i bëra shumë pyetje kësaj gruaje të re. Në çdo rast ajo përgjigjej me vetëpërbajtje dhe fliste qartë. Në këtë takim i kërkova gruas sime të ardhshme të pikturonte diçka. Pa hezitar, ajo mori lapsin dhe filloi të vizatonte mbi një fletë të bardhë. Kur mbaroi dhe ma tregoi pikturën, u habita shumë nga ajo që pashë. Pastaj pashë fytyrën e saj, dhe shprehja e saj e druajtur ishte shumë e bukur. Zemra e saj ishte po aq e bukur sa piktura që kishte bërë.

Ne u fejuam më 27 mars 1960 dhe bëmë ceremoninë e martesës, thujse dy javë më vonë, më 11 prill. Nuk kisha vendosur një datë deri kur e thirra znj. Han, disa ditë më vonë, dhe i thashë: “Nesër në mëngjes, ne do të bëjmë ceremoninë e martesës”. Ajo u përgjigj thjesht: “Ashtu!?” dhe nuk bëri asnjë pyetje, dhe as nuk kundërshtoi. Dukej e plotësisht e bindur ndaj Qiellit. Kaq e pastër dhe e butë ishte. Ashtu sikurse edhe tani, kur vjen puna për Vullnetin e Zotit, ajo ka një vendosmëri të madhe.

Për ceremoninë e martesës unë veshja një samokuande, veshjen zyrtare të nëpunësve të shtetit, që tani përdoret gjerësisht në ceremonitë tradicionale të martesave, dhe ajo veshi një veshje koreane, që përfshinte dhe një jokduri me një kurorë nusërie. Nusja ime, që asokohe ishte shtatëmbëdhjetë vjeç dhe mbi njëzet vjet më e vogël se unë, dukej plot vetëbesim dhe rrezatonte me ato buzët e mbyllura fort dhe me fytyrën engjëllore. Gjatë ceremonisë, i thashë se ajo ishte para fillimit të një rruge të vështirë.

“Besoj se ti je e vetëdijshme që martesë me mua nuk do të jetë një lloj si martesat e tjera. Ne po bëhemi burrë e grua për të përmbushur misionin që na është dhënë nga Zoti për t’u bërë prindër të vërtetë, dhe jo

për të arritur lumturinë e dy individëve, siç bëjnë njerëzit në këtë botë. Zoti dëshiron të sjellë Mbretërinë e Qiellit në tokë nëpërmjet një familje të vërtetë. Ti dhe unë do të shkojmë nëpër një rrugë të vështirë për t'u bërë prindër të vërtetë, që do të hapin portat e Mbretërisë së Qiellit edhe për të tjerët. Është një rrugë që askush tjetër në histori nuk e ka shkelur, prandaj as unë nuk i di të gjitha gjërat që do të duhet të kalojmë. Gjatë shtatë viteve të ardhshme, do të përjetosh shumë gjëra që do ta kesh të vështirë t'i durosh. Mos harro as edhe për një çast, se jeta që bëjmë ne ndryshon nga jeta që bëjnë të tjerët. Mos bëj asgjë, sado të vogël, pa e diskutuar më parë me mua, dhe bindu për gjithçka që do të them.”

Ajo u përgjigj: “Zemra ime tashmë është gati. Të lutem, mos u shqetëso”.

Nga shprehja e fytyrës së saj atë ditë, munda të kuptoj se kishte fituar një vendosmëri të madhe. Sfidat e mëdha për të filluan që ditën e parë pas martesës. Vështirësia e parë që ajo nuk mund të takohej aq lirshëm sa më parë me nënën e saj. Gruaja ime, nëna e saj dhe gjyshja e saj (nga e ëma), ishin të tria vajza të vetme. Për pasojë, marrëdhënia nënë-bijë ishte tepër e fortë. Në mënyrë që ajo të merrte përsipër misionin e saj publik dhe të zhvillonte përqendrimin e duhur, i kërkova të bënte diçka të ngjashme me një jetë asketike për tre vjet. Kjo do të thotë që nuk mund ta takonte të ëmën, apo ndonjë të afërm tjetër, për tre vjet. Ajo jetonte në një dhomë të marrë me qira nga një anëtar i kishës. Vinte në kishë jo më shpesh se një herë në ditë, zakonisht në mbrëmje dhe, për të mos më ndërprerë, largohej nga dera e pasme.

Unë isha shpesh i zënë me shërbimet e adhurimit ose duke u lutur gjithë natën dhe shkoja rrallë në shtëpi. Por kjo ndarje nuk ishte për arsye praktike. Ndarja ishte për të vendosur kushtin shpirtëror për një devocion të pakushtëzuar ndaj misionit të saj. Meqë thashethemet e turpshme për

mua vazhdonin të qarkullonin, kjo ndarje nga të afërmit e saj dhe nga unë e bënte akoma më të vështirë durimin e gruas sime të re.

Në kohën e martesës sonë, Kisha e Unifikimit ishte vendosur tashmë në 120 komunitete nëpër Kore. Mirëpo, edhe në kishën tonë, kishte nga ata që e kritikonin martesën tonë. Disa e kishin zili gruan time, disa e urrenin atë, ndërkohë që qarkullonin shumë histori.

Sikur të mos mjaftonin këto, ajo jetonte në shtëpinë e dikujt tjetër, teksa gratë më të mëdha në moshë të kishës sonë më ndiqnin kudo që shkoja.

Më në fund, trajtimi në dukje i ftohtë ndaj gruas sime i dha fund të gjitha kritikave dhe zilisë ndaj saj. Në fakt, njerëzit filluan të kishin dhembshuri për të. Për shembull, shumë anëtarë më kritikuan kur nuk mund të shkoja për ta parë, madje, edhe kur ajo ishte e sëmurë, pas lindjes së vajzës tonë të parë, dhe dridhej nga ethet në një dhomë pa ngrohje. Disa prej tyre thonin: “Si mund ta quajë veten bashkëshort ai?”

“Po e tepron, zotëri,- më thonin.- Nëse je martuar me të, duhet të jetosh me të. Çfarë je duke bërë kështu? Ajo nuk po të sheh as fytyrën!” Njerëzit që kishin kritikuar gruan time, filluan të mbajnë anën e saj, një nga një.

Pavarësisht se ishte e re, ishte e nevojshme që gruaja ime të stërvitej shumë. Gjatë kohës që jetonim bashkë, presioni ndaj saj ishte i pamëshirshëm. Nuk kishte as edhe një çast të lirë për veten. Ishte vazhdimisht në ankth, njëlloj sikur të ishte duke ecur në një shtresë të hollë akulli, duke pyetur veten: “A do të jetë e qetë dita e sotme? A do të jetë e nesërmja e qetë?” Për shkak se i duhej të arrinte standardin e Zotit për dashurinë e nënës, unë e korrigjoja edhe për fjalën e vetme që thoshte gabim. Nganjëherë edhe dashuria e saj për mua duhet të kufizohej për hir të misionit të saj të përjetshëm. E gjitha kjo ishte e nevojshme, në mënyrë që ajo të bëhej Nënë e Vërtetë, por jam i sigurt që i ka shkaktuar shumë dhimbje në zemër.

Unë mund të thoshja një fjalë në ikje e sipër dhe nuk e vrisja shumë mendjen. Por asaj i duhej të harmonizohej me çdo fjalë që i thoshja, prandaj jam i sigurt që vuajtja e saj ishte e madhe. Na u deshën shtatë vite për t'u përshtatur me njëri-tjetrin. I tregoj këto gjëra, sepse gjëja më e rëndësishme në marrëdhënien martesore është besimi tek njëri-tjetri. Është pikërisht besimi reciprok ai që mundëson dy njerëz të bëhen një.

Një bukuri e brendshme e pakrahasueshme



Unë dhe gruaja ime i bëmë një premtim njëri-tjetrit, pasi u martuam. Ramë dakord që, sado të inatosej njëri prej nesh, nuk do lejonim që dikush të mendonte: “Më duket se reverendi Mun dhe znj. Mun janë grindur”. Ramë dakord që, sado i madh të ishte numri i fëmijëve që mund të bënim, nuk do t’u jepnim shansin të shikonin asnjë shenjë që tregonte se mund të ishim grindur. Fëmijët janë Zoti. Fëmijët janë Zot me zemër shumë të vogël. Prandaj, kur një fëmijë thërret “Mami!”, duhet t’i përgjigjeni gjithmonë me një buzëqeshje “Çfarë ka?”

Pasi eci në një kurs kaq të ashpër për shtatë vjet, gruaja ime u bë një nënë e mrekullueshme. Gjithë thashethemet për të u zhdukën dhe një lumturi e paqe erdhi në familjen tonë. Gruaja ime lindi katërmbëdhjetë fëmijë dhe e ka përqafuar secilin me shumë dashuri. Kur është larg shtëpisë, për turnetë e fjalimeve tona apo për mision, ajo iu dërgon letra dhe kartolina atyre çdo ditë.

Ndërsa ka kaluar shumë vështirësi për të rritur katërmbëdhjetë fëmijët, për mbi dyzet vite, ajo nuk është ankuar kurrë. Ka pasur disa raste që më është dashur të jem jashtë shtetit, ndërsa gruaja ime ishte gati për të lindur. Asaj i është dashur t’i kalojë e vetme ato raste. Ka pasur ditë kur s’mund të bëja asgjë për të. Njëherë një anëtar më shkroi për situatën e

saj të vështirë financiare. Çështja ishte nëse po merrte apo jo ushqim të mjaftueshëm. Edhe atëherë, gruaja ime nuk u ankua kurrë për vështirësinë e saj. Ngaqë unë fle vetëm dy-tre orë në natë, ajo ka qenë e detyruar të bëjë të njëjtën gjë, gjatë gjithë jetës sonë së bashku. Gjëra të tilla më shkaktojnë dhimbje edhe sot.

Gruaja ime ka një zemër kaq të mrekullueshme dashurie dhe kujdesi, saqë i dha unazën e veçantë, që i kisha blerë unë, dikujt që kishte nevojë. Kur shikon dikë që ka nevojë për rroba, i blen atij rroba, ose i jep nga tonat. Kur kalon pranë një personi të uritur, i blen atij një vakt. Ka pasur shumë raste kur kemi marrë dhurata nga të tjerët dhe ajo i ka dhënë dikujt që kishte më shumë nevojë.

Njëherë ishim duke bërë një turne në Holandë dhe patëm rastin të vizitonim një fabrikë që përpunonte diamante. Duke dashur t'i shpreh asaj keqardhjen që ndieja në zemër për gjithë sakrificat e saj, i bleva një unazë diamanti. Nuk kisha shumë para, prandaj i bleva një të vogël. Zgjedha njërën që më pëlqeu dhe ia dhurova. Më vonë ajo e dhuroi edhe atë unazë. Kur pashë që nuk e kishte unazën në gisht, e pyeta: “Ku shkoi unaza?”

Ajo u përgjigj: “Ti tani e di që unë nuk mund të mbaj diçka të atillë, kur dikush ka një nevojë më të madhe”.

Njëherë tjetër e pashë që mori një cohë të madhe dhe qetësisht po mbështillte me të disa rroba. “Çfarë do të bësh me ato rroba?”, e pyeta. “Kam një qëllim për to”, më tha. Mbështolli disa bohçe të tilla me rroba pa më thënë se çfarë kishte në plan të bënte me to. Kur mbaroi, tha se po bëhej gati t’ua dërgonte rrobat misionarëve tanë që punonin në vende të huaja.

“Kjo këtu është për në Mongoli, kjo këtu për në Afrikë dhe kjo për në Paraguai”, tha ajo. Kishte një buzëqeshje paksa të vetëdijshme që e bëri të dukej shumë e ëmbël kur tha ato fjalë. Akoma dhe sot, merr përsipër

të kujdeset për misionarët jashtë vendit.

Gruaja ime është kujdestarja e Fondacionit Ndërkombëtar për Ndihmë e Miqësi, themeluar në vitin 1979. Ka bërë projekte shërbimi në një numër të madh vendesh, si në Kongo, Senegal dhe Bregun e Fildishtë. Fondacioni u jep ushqim fëmijëve të varfër, ilaçe atyre që janë të sëmurë dhe veshje atyre që kanë nevojë. Në Kore, ajo themeloi organizatën e bamirësisë “Eiuon”, në vitin 1994. Aktivitetet e saj përfshijnë administrimin e një mense që shërben ushqim falas për të varfrit dhe që mbështet punëtorët me paga të ulëta, ata me aftësi të kufizuara, fëmijët që mbajnë familjen në vend të prindërve, dhe të tjerë. Gjithashtu ajo siguron ndihma për popullsin e Koresë së Veriut.

Gruaja ime ka qenë aktive edhe në organizatat e grave për një farë kohe. Federata e Grave për Paqe Botërore, të cilën e themeloi në vitin 1992, ka degë në rreth tetëdhjetë vende dhe është me status të përgjithshëm konsultativ në Këshillim Ekonomik dhe Social të Kombeve të Bashkuara, si një organizatë joqeveritare.

Përgjatë historisë, gratë kanë qenë përndjekura, por parashikoj që kjo do të ndryshojë. Bota që po vjen do të jetë bota e pajtimit dhe e paqes, bazuar në karakterin amënor, dashurinë dhe aftësinë shoqërizuese të grave. Po vjen koha kur fuqia e grave do të shpëtojë botën.

Fatkeqësisht, sot, shumë organizata të grave besojnë se qëndrimi në opozitë me burrat është mënyra për të treguar fuqinë e grave. Rezultati i kësaj është një mjedis konkurrence dhe konflikti. Nga ana tjetër, organizata e grave që udhëheq gruaja ime, përpiqet të sjellë paqen sipas parimit që gratë duhet të punojnë së bashku, të marrin nisma dhe të fuqizojnë njëra-tjetrën përtej linjave tradicionale të racave, kulturës dhe fesë, dhe të krijojnë familje të shëndosha, si gurë themeli për kulturën e paqes.

Organizatat me të cilat ajo punon nuk bëjnë thirrje për çlirimin e

grave nga burrat dhe familjet. Përkundrazi, ato u bëjnë thirrje grave të zhvillojnë dhe mbajnë familjet të mbushura me dashuri.

Ëndrra e gruas sime është që t'i shikojë të gjitha gratë të edukuara, si bija të vërteta, me zemra besnike që mund të krijojnë paqe në shtëpi, në komunitetet tona, në kombet tona dhe në botë. Lëvizja e grave që po vazhdon gruaja ime i shërben qëllimit të krijimit të familjeve të vërteta, të cilat janë rrënja e paqes në të gjitha fushat e jetës.

Gjatë njëres prej periudhave më intensive të punës sime publike, fëmijëve të mi iu është dashur të jetojnë afër gjysmë viti pa prindërit e tyre. Në mungesën tonë, ata jetonin në shtëpinë tonë, nën kujdesin e anëtarëve të kishës sonë. Shtëpia jonë ishte gjithmonë plot me anëtarë të kishës. Çdo vakt në shtëpinë tonë kishte miq në tryezë; të ftuar që gjithmonë kishin prioritet ndaj fëmijëve tanë. Për shkak të këtij mjedisi, ata u rritën me një ndjenjë vetmie, që nuk përjetohet nga fëmijët në familje të tjera. Madje, më e keqja ishte vuajtja që u është dashur të durojnë për shkak të babait të tyre. Kudo që shkonin tregoheshin me gisht si bijtë dhe bijat e “udhëheqësit të kultit San Mjang Mun”. Kjo vuajtje i bëri të kalonin periudha endjeje dhe rebelimi, por gjithmonë ata janë kthyer në shtëpi. Ne nuk kemi qenë në gjendje t'i mbështesnim siç duhet si prindër, por pesë prej tyre janë diplomuar nga Universiteti i Harvardit. Nuk di si ta shpreh mirënjohjen për arritjet e tyre të guximshme. Tani janë të rritur aq sa të më ndihmojnë në punën time, por edhe sot, unë jam një baba i rreptë. Ende i mësoj të bëhen njerëz që bëjnë shumë më tepër sesa unë për t'i shërbyer Qiellit dhe për të jetuar për hir të njerëzimit.

Gruaja ime është një grua me forcë të pabesueshme, por vdekja e djalit tonë të dytë, Hëngxhinit, ishte e vështirë për të. Ndodhi në dhjetor të vitit 1983. Ajo ishte me mua në Kuangxhu, në Kore, për të marrë pjesë në tubimin “Fitorja mbi Komunizmin”, kur morëm një telefonatë nga jashtë

që na tha se Hëngxhini kishte bërë aksident rrugor dhe ishte transportuar në spital. Të nesërmen morëm aeroplanin dhe shkuam direkt në Nju Jork, por Hëngxhini ishte i shtrirë, pa ndjenja, në krevatin e spitalit.

Një kamion, që po ecte mbi shpejtësinë maksimale, u përpoq të frenonte ndërsa zbriste një malore, dhe u zhvendos në korsinë e kundërt, ku ishte duke ngarë makinën Hëngxhini. Dy nga shokët e tij të ngushtë ishin me të në makinë. Hëngxhini preu timonin në të djathtë në mënyrë që ana e shoferit të merrte goditjen më të rëndë nga kamioni. Duke vepruar kështu ai shpëtoi jetën e dy shokëve të vet. Shkova te vendi afër shtëpisë sonë, ku kishte ndodhur aksidenti dhe shenjat e zeza të rrotave që kishin ndërruar drejtim në të djathtë dukeshin akoma.

Hëngxhini më në fund shkoi në botën qiellore në mëngjesin e dy janarit. Ai kishte mbushur shtatëmbëdhjetë vjeç vetëm një muaj më parë.

Fjalët nuk e përshkruajnë dot brengën e gruas sime, kur asaj ju desh të përcjellë, përpara vetes, në botën qiellore, një fëmijë që e kishte rritur me aq dashuri. Megjithatë nuk mund të qante. Në fakt, ishte e rëndësishme të mos lëshonte asnjë lot. Ne jemi njerëz që e njohim botën e përjetshme të shpirtit. Shpirti i një personi nuk zhduket sikur të ishte pluhur, vetëm se humb jetën fizike. Fryma ngjitet në botën e shpirtit. Si prindër, dhimbja e vetëdijes, se nuk do të ishim më kurrë në gjendje ta shihnim ose ta preknim djalin tonë të dashur në këtë botë, ishte e papërballueshme. Gruaja ime nuk mundi të qante; ajo thjesht mundi të verë me mall duart e saj mbi makinën që mbarte trupin e Hëngxhinit.

Ky aksident tragjik ndodhi teksa ne po planifikonim fejesën e Hëngxhinit me Hun Suk Pak, e cila studionte balet. M'u desh të flisja me Hun Suk rreth ndarjes së tij nga kjo botë dhe ta pyesja se çfarë donte ajo të bënte tani. I thashë se nuk do të qe e lehtë dhe e drejtë për prindërit e saj, nëse vendoste të vazhdonte një martesë të tillë. I thashë se më e mira do të qe

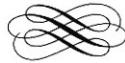
që ta harronte fejesën. Por Hun Suk ishte e paepur. “Jam e vetëdijshme për ekzistencën e botës së shpirtit,- tha ajo. - Të lutem, më lejo të kaloj jetën me Hëngxhinin”.

Përfundimisht, Hun Suk u bë nusja jonë, pesëdhjetë ditë pas ndarjes nga kjo botë e Hëngxhinit. Unë dhe gruaja ime nuk do ta harrojmë kurrë buzëqeshjen e saj vezulluese, ndërsa mbante portretin e Hëngxhinit gjatë gjithë ceremonisë martesore shpirtërore.

Dukej sikur gruaja ime do të shkatërrohej sa herë përballej me situata kaq të vështira, por ajo gjithmonë qëndronte e patundur. Madje, edhe në rrethanat më të vështira dhe më të padurueshme, ajo nuk e humbi kurrë buzëqeshjen e saj të qetë. Gjithmonë i kapërceu me sukses pikat më të vështira të jetës. Kur anëtarët e kishës i kërkojnë këshilla për edukimin e fëmijëve, ajo u thotë atyre: “Bëhuni të duruar dhe prisni. Periudha gjatë së cilës fëmijët enden është e përkohshme. Çfarëdo që të bëjnë, përqafojini, duajini dhe pritini. Fëmijët gjithmonë do të kthehen te dashuria e prindërve të tyre”.

Nuk e kam ngritur kurrë zërin ndaj gruas sime. Kjo jo për shkak të karakterit tim, por, sepse ajo nuk më ka dhënë asnjëherë shkas për ta bërë këtë gjë. Gjatë jetës që kemi kaluar bashkë, është munduar të kujdeset për mua me një dashuri të plotë dhe të dedikuar. Madje, ajo kujdeset edhe për flokët e mi. Pra, kjo shenjtoje e çështjeve botërore është edhe berberja më e mirë në botë. Tani që jam i moshuar, i bëj shumë kërkesa të reja, dhe ajo gjithmonë m’i plotëson. Nëse i kërkoj të më presë thonjtë e këmbëve, ajo e bën me kënaqësi. Thonjtë janë të mitë, por unë nuk i shoh dot mirë. Ndërsa ajo i shikon shumë mirë. Është një gjë e çuditshme: sa më shumë plakem, aq më e çmuar më duket gruaja ime.

Premtime që nuk duhet të thyhen kurrë



Gjatë ceremonive tona të bashkimeve dhe martesave, u kërkoj nuseve dhe dhëndurëve të bëjnë premtime ndaj njëri-tjetrit që nuk duhen thyer kurrë. Së pari, një burrë dhe një grua duhet ta besojnë dhe ta duan gjithmonë njëri-tjetrin. Së dyti, nuk duhet të lëndojnë asnjëherë zemrën e partnerit të tyre. Së treti, ata duhet të edukojnë fëmijët, nipërit dhe mbesat e tyre të ruajnë pastërtinë seksuale. Së katërti, të gjithë anëtarët e familjes së tyre duhet të ndihmojnë dhe inkurajojnë njëri-tjetrin, që të bëhen një familje e vërtetë ideale. Virgjëria para martesë dhe besnikëria në martesë janë gjërat më të rëndësishme. Këto janë ato që u mësoj njerëzve, në mënyrë që të jetojnë në potencialin e tyre më të lartë si qenie njerëzore, duke krijuar dhe duke mbajtur familje të shëndetshme.

Martesa është më tepër se një bashkim i thjeshtë i një burri e një gruaje. Është një ceremoni e çmuar angazhimi për të marrë për të marrë përsipër për të vazhduar punën krijuese të Zotit. Martesa është një rrugë në të cilën një burrë dhe një grua bëhen një, krijojnë një jetë të re dhe themelojnë dashurinë e vërtetë. Në sajë të martesës, krijohet një e ardhme e re; formohen shoqëritë, ndërtohen kombet. Bota paqësore e Zotit realizohet me familjet që vijnë nga martesa. Është pikërisht në familje ku Mbretëria Qiellore e Zotit realizohet.

Prandaj burrat dhe gratë duhet të bëhen qendra e paqes. Jo vetëm që

duhet të ketë dashuri midis burrit dhe gruas, por çifti duhet të jetë në gjendje të sjellë harmoni në familjet e fisit të vet. Nuk mjafton që burri dhe gruaja të jetojnë mirë së bashku në dashuri. Të gjithë të afërmit duhet ta duan njëri-tjetrin gjithashtu. U them nuseve dhe dhëndurëve të bëjnë shumë fëmijë. Të lindësh shumë fëmijë dhe t'i rritësh ata është bekim i Zotit. Është e papërfytyrueshme që qeniet njerëzore përdorin standardin e tyre të gjykimit dhe në mënyrë arbitrare abortojnë jetë të çmuara, të dhëna nga Zoti. Gjithë jeta e lindur në këtë tokë mishëron vullnetin e Zotit. Gjithë jeta është fisnike dhe e çmuar, prandaj duhet ruajtur dhe mbrojtur.

Natyrisht, një burrë dhe një grua e martuar duhet të mbajnë besim reciprok dhe duhet të ushqejnë dashurinë e tyre. Premtimi që u theksoj më shumë njerëzve, që përgatiten për martesë, është: “Mësojini fëmijët të mbajnë dëlirësinë seksuale”.

Ky është një premtim i kuptueshëm, por është bërë e vështirë të mbahet në shoqërinë e sotme. Megjithatë, sa më e keqe bëhet bota, aq më e rëndësishme është të mbahet rreptësisht premtimi i dëlirësisë seksuale.

Përsosja e qenieve njerëzore dhe paqja në botë vijnë nëpërmjet familjes. Qëllimi i fesë është që gjithsecili të bëhet njeri i mirësisë, që mund të sjellë më pas një botë ideale të paqes. Pavarësisht se sa mundohen politikanët, ata nuk do të sjellin paqe. Frika e fuqisë ushtarake nuk do të sjellë paqe. Pika e fillimit për të sjellë paqen është familja.

Kur arrita për herë të parë në Amerikë, në vitin 1971, era e seksit të lirë e të shthurur frynte tej për tej vendit dhe mbarë shoqëria ishte në pështjellim. Të rinjtë që kishin marrë edukim të mrekullueshëm, ishin duke u shkatërruar një nga një. Imoraliteti seksual ishte aq i përhapur, sa ishte duke u bërë normë. Sëmundjet seksualisht të transmetueshme kishin arritur majat.

Problemi ndërlikohej nga politikanët, akademikët dhe klerikët. Ata e dinin këtë problem, por shumica e tyre e injoronin. Bënin një sy qorr ndaj realitetit, sepse as vetë nuk e kishin mbajtur pastërtinë seksuale. Njerëzit që nuk janë të pastër seksualisht nuk kanë si t'i nxisin fëmijët e tyre të mbajnë pastërtinë seksuale.

Degradimi i moralit seksual tek të rriturit shkatërron familjet dhe çon në rrënimin e fëmijëve. Imoraliteti dhe shthurja morale e jetës personale të të rriturve rrjedhimisht shkatërron jetën e fëmijëve të tyre. Arsyeja pse sot shoqëria nuk ka një nivel lumturie, që t'i përgjigjet nivelit të saj të begatisë materiale, është sepse familjet janë duke u shkatërruar. Që të shpëtojnë familjen, të rriturit duhet të jenë të parët që bëjnë jetë të drejtë. Pastaj është e mundur të rrisësh fëmijë të dëlirë seksualisht.

Nëna është kështjella që mbron familjen. Sado të ndryshojë shoqëria, familja mund të qëndrojë e shëndoshë dhe paqësore, vetëm nëse nëna ka zemër të sakrifikojë dhe të shërbejë. Në familje të tilla mund të edukohen fëmijë të mirësisë. Në edukimin e fëmijëve, ajo çfarë ata shikojnë dhe mësojnë në familje është e një rëndësie parësore. Një gaforre që ecën shtrembër nuk u thotë dot pasardhësve të saj të ecin drejt. Prindërit duhet të tregojnë shembull të mirë. Fëmijë të vërtetë rrjedhin nga familje të vërteta. E vërteta është gjithmonë shumë e thjeshtë.

Aspekti më i vështirë i jetës familjare është edukimi i duhur i fëmijëve. Ne i lindim në dashuri dhe i rrisim në dashuri, por ata nuk bëhen me patjetër ashtu siç dëshirojnë prindërit e tyre. Më e keqja është se civilizimi materialist i sotëm po shkatërron mendjet e pafajshme të të rinjve. Të rinjtë që duhej të ishin rritur dhe të ishin bërë njerëz të aftë për gjëra të jashtëzakonshme, po humbasin prej drogës. Gjendja e shkaktuar nga drogimi i bën njerëzit të humbin lidhjen me shpirtin e tyre. Të rinjtë që kanë humbur shpirtat e tyre përfundojnë në botën e krimit dhe imo-

ralitetit seksual.

Gjatë adoleshencës, të rinjtë mendojnë se gjithçka duhet të rrotullohet rreth tyre, prandaj kanë prirjen të rebelohen ndaj gjërave që mund t'iu thonë prindërit. Nëse prindi nuk gjen mënyrën për ta kuptuar, ekziston mundësia që fëmija të shkojë drejt egoizmit ekstrem. Nga ana tjetër, një fëmijë në adoleshencë mund të preket thellë nga çdo gjë që duket sikur lidhet me zemrën e tij. Ndoshta, në një ditë vjeshte, fëmija do të shikojë një hurmë që bie nga pema, e cila ka humbur të gjitha gjethet. Fëmija nuk e shpjegon dot këtë, por në një farë mënyre lidhet me zemrën e tij dhe ai do të buzëqeshë dhe do të ndihet i lumtur. Kjo është një shenjë që tregon se karakteri origjinal i Zotit banon në zemrën e tij.

Por nëse fëmijët kapen nga emocionet e dashurisë gjatë adoleshencës, perceptimet e tyre mund të errësohen dhe fuqia e gjykimit mund t'iu zvogëlohet. Kur një djalë dhe një vajzë adoleshente takohen dhe fillojnë të flasin me njëri-tjetrin, mund të ndihen të ngazëllyer dhe zemra e tyre mund të ndryshojë ritmin. Nëse mendjet e tyre nuk kanë arritur harmoninë me standardin e Zotit në atë çast, me siguri do të lëvizin në drejtim të egoizmit. Ata humbin mjetet me të cilat kontrollojnë trupat e tyre.

Gjatë adoleshencës, qelizat tona hapin tej e tej të gjitha dyert e dashurisë, si në trup, ashtu edhe në shpirt. Dëshirat e mendjes dhe të trupit tonë supozohen të bëhen një dhe të funksionojnë së bashku. Kur arrijmë të kemi hundën e dashurisë, fillojmë të duam aroma që i kemi urryer më parë. Kur arrijmë të kemi gojën e dashurisë, fillojmë të pëlqejmë shije që i kemi urryer më parë. Duam të dëgjojmë gjithë natën historitë e dashurisë. Adoleshentët fillojnë të mendojnë se mund të ndihen të lumtur thjesht duke hyrë në një marrëdhënie dashurie.

Sidoqoftë, dyert e dashurisë janë projektuar nga Zoti dhe duhet të hapen vetëm kur t'iu vijë koha. Fëmijët duhet ta kuptojnë se duhet të presin

kohën e duhur. Prindërit duhet t'ua mësojnë këto gjëra fëmijëve të tyre në adoleshencë, me shumë kujdes. Dashuria është një proces nëpërmjet të cilit ne rritemi për t'i shëmbëllyer Zotit. Pavarësisht se çfarë mund të na thotë bota, ajo nuk është diçka që mund të shijohet sa herë të duam ne.

Gjatë adoleshencës, një fëmijë mund të dëshirojë shumë të kopjojë veprimet e një filmi me temë dashurie. Njerëzit pyesin: “Ç'të keqe ka kjo?” Është e keqe, sepse veprimet e papërgjegjshme çojnë në shkatërrim. Kur fëmijët piquen dhe arrijnë mençuri dhe dije, ata mund t'i kontrollojnë përjetimet sociale dhe rrethanore dhe janë plotësisht të lirë ta bëjnë këtë, por jo gjatë adoleshencës.

Pse themi: “Mos i jep një thikë fëmijës?” Sepse fëmija mund ta vërtitë atë rreth e qark. Fëmija mund ta kuptojë se me thikë pritet, por ai pret pa kontroll. Fëmija mund të presë madje edhe gishtat e së ëmës. Ngaqë ata nuk i kuptojnë plotësisht pasojat, ne nuk iu lemë thika nëpër duar.

Kombinimi i prindërve, që nuk u mësojnë fëmijëve vlerën e dëlirësisë, me fëmijë që rebelohen ndaj tyre çon në shkatërrimin e familjeve. Për shkak të kësaj, po shkatërrohen shoqëritë. Për shkak të kësaj, po shkatërrohen kombet. Për shkak të kësaj po shkatërrohet njerëzimi.

Të dashurosh, do të thotë të japësh dhe të harrosh



Familja është i vetmi institucion i krijuar nga Zoti. Është shkolla e dashurisë ku njerëzit mund të mësojnë si të duan njëri-tjetrin dhe të jetojnë së bashku në paqe; është qendra e stërvitjes ku ne praktikojmë si të ndërtojmë një pallat paqeje në botë. Është vendi ku mësojmë si të bëhemi një burrë apo grua, që do të jetojë për hir të bashkëshortit/es së vet dhe si të bëhemi një burrë dhe grua që do të ecë në shtegun e përjetshëm të dashurisë. Familja është baza e paqes botërore dhe duhet të jetë e tillë, që fëmijët të thonë: “Ne nuk e kemi parë kurrë mamin dhe babin të grinden”.

Ne hasim lloj lloj gjërash në jetë. Madje, edhe çifti më i dashuruar mund të ketë çaste kur mund të grindet, të inatoset dhe të ngrejë zërin. Por kur fëmijët hyjnë në dhomë, gjithçka duhet të ndërpritet menjëherë. Sado të inatosur të jenë bashkëshortët ata duhet të trajtojnë paqësisht njëri-tjetrin, kur fëmijët janë aty. Ata duhet të rriten duke menduar që familja e tyre është e mbushur me gëzim dhe se prindërit e duan gjithmonë njëri-tjetrin.

Prindërit janë si Zot i dytë për fëmijët. Nëse i pyesni fëmijët tuaj të vegjël: “Kë pëlqen më shumë, Zotin apo mamin dhe babin?”. Ata do të përgjigjen se pëlqejnë më shumë mamin dhe babin, gjë që do të thotë se

pëlqejnë edhe Zotin. Edukimi më i çmuar merret në familje. Ju nuk do të gjeni lumturi dhe paqe në ndonjë vend tjetër. Familja është menduar të jetë Mbretëria e Qiellit. Nuk ka rëndësi sa pasuri apo famë të jashtëzakonshme ka një person, edhe sikur ai të zotërojë gjithë botën. Nëse asgjë nuk shkon mirë në familjen e tij, atëherë ai nuk mund të ndihet i lumtur. Mbretëria e Qiellit fillon në familje. Nëse një burrë dhe një grua janë të lidhur së bashku me dashuri të vërtetë dhe ndërtojnë një familje ideale, kjo do të lidhet direkt me botën.

Pashë diçka interesante, kur isha në burg në Denburi. Ne po përdornim buldozerin për të sheshuar një shpat, për të bërë një fushë tenisi. Kur binte shi, prisnim të pushonte dhe rifillonim kur dilte dielli. Ky proces vazhdoi për muaj me radhë. Pati një periudhë shirash të zgjatur, dhe ne nuk punuam dot për njëzet ditë me radhë. Kur hapi koha dhe shkuam të fillonim përsëri punën, pamë se një lloj zogu uji kishte ndërtuar një fole, atje ku kishin mbirë disa bimë uji. Ky vend ishte disa metra larg vendit ku të burgosurit shkonin për të bërë stërvitje.

Në fillim as që e kishim kuptuar që zogu ishte atje. Maskimi që kishte bërë ishte kaq i përsosur, sa që pendët e zogut mund të ngatërroheshin lehtë me barishtet e ujit. Megjithatë, pasi zogu shtroi vezët, mundëm të shihnim se kishte një zog atje në mes të barit. Zogu ulej mbi vezët që dukeshin si gurë të zinj zhavorri. Sapo çelën zogjtë, nëna shkonte për të gjetur ushqim, e sillte në fole dhe ua vinte në sqep zogjve të vegjël. Por, kur nëna kthehej në drejtim të folesë me ushqimin në gojë, kurrë nuk fluturonte direkt në fole. Ajo ulej pak më larg folesë dhe pastaj ecte në këmbë pjesën e rrugës që mbetej. Sa herë vinte, ajo i afrohej folesë nga drejtime të ndryshme. Kjo ishte zgjuarsia e saj për t'ua vështirësuar të tjerëve gjetjen e zonës së folesë ku ndodheshin zogjtë.

Zogjtë hanin ushqimin që u sillte e ëma dhe u rritën. Nganjëherë,

kur ndonjë i burgosur kalonte afër folesë, nëna dilte duke fluturuar dhe e përzipte me sqepin e saj të mprehtë. Ajo kishte frikë se mos i burgosuri lëndonte zogjtë.

Zogu i ujit e kishte kuptuar dashurinë e vërtetë të prindërve. Dashuria e vërtetë është gati të japë jetën e vet dhe nuk bën llogari. Zemra e zogut që ishte gati të sakrifikonte jetën për të mbrojtur të vegjëlit, nëse do të nevojitej, ishte dashuri e vërtetë! Prindërit ecin në shtegun e dashurisë, pavarësisht se sa i vështirë mund të bëhet ai. Një prind është i përgatitur, nëse është nevoja, të japë jetën e tij për hir të dashurisë dhe kjo është dashuri e vërtetë.

Esenca e dashurisë është të lësh mënjanë çdo lloj mendimi, sipas të cilit, të tjerët të jetojnë për ty; në fakt, ajo gjendet në të jetuarin për hir të të tjerëve dhe në dhënien për hir të së tërës. Dashuria jep dhe pastaj harron, madje, dhe faktin që ka dhënë dhe vazhdon të japë pa pushim. Kjo është dashuri që sjell gëzim. Është ajo që ndien zemra e një nëne kur e merr foshnjën e saj në krahë dhe e ushqen me gjirin e saj.

Prindërit do të vuajnë për fëmijët e tyre derisa t'u duket sikur do t'u shkrihen kockat, por kurrë nuk e konsiderojnë atë punë të vështirë. Kaq shumë i duan ata fëmijët e tyre. Dashuria e vërtetë fillon me Zotin dhe vjen tek ne nga Zoti. Kështu që, kur prindërit u thonë fëmijëve të tyre të martuar: "Nëse e pëlqeni njëri-tjetrin, kjo ndodh për shkak të hirësisë së prindërve tuaj", fëmijët duhet të jenë në gjendje të përgjigjen: "Nëse nuk do të më kishit gjetur një bashkëshorte të tillë, nuk e di çfarë do të kisha bërë".

Familja është një pako dashurie. Kur të shkojmë në Mbretërinë e Qiellit dhe ta hapim atë pako, do të dalë një nënë dhe një baba i mrekullueshëm. Do të dalin fëmijë të bukur prej saj. Do të dalë një gjysh dhe një gjyshe dashamirëse. Kjo është pakoja e dashurisë. Familja është hapësira në të

cilën realizohet ideali i Zotit dhe vendi ku mund të shohim përmbushjen e punës së Zotit. Vullneti i Zotit është të sjellë një botë në të cilën dashuria bëhet reale dhe familja është vendi ku dashuria e Zotit është me bollëk.

Mjafton të dëgjojmë fjalën “familje” dhe fillojmë të buzëqeshim. Kjo ndodh, sepse familja është e mbushur plot e përplot me dashuri të vërtetë, e cila jeton padyshim për hir të të gjithë anëtarëve. Dashuria e vërtetë jep dashuri, pastaj harron madje edhe faktin që ka dhënë dhe pastaj jep përsëri. Dashuria që hasim, kur prindërit jetojnë për fëmijët e tyre dhe gjyshërit jetojnë për nipërit dhe mbesat e tyre, është dashuri e vërtetë. Dashuria që e bën një njeri të japë jetën e tij për vendin është dashuri e vërtetë.

Familjet paqësore janë tullat për ndërtimin e Mbretërisë së Qiellit



Shumë perëndimorë bëjnë me të vërtetë një jetë të vetmuar. Fëmijët e tyre largohen nga shtëpia sapo mbushin tetëmbëdhjetë vjeç dhe prindërit mund t'ua shohin fytyrat në ditën e Falënderimeve ose për Krishtlindje. Shumë fëmijë nuk i vizitojnë kurrë prindërit e tyre për t'i parë se si janë. Pasi martohen, jetojnë me bashkëshortin/en e tyre, të pavarur nga familja derisa prindërit plaken aq shumë, sa nuk kujdesen dot për veten. Atëherë ata i çojnë prindërit e tyre në një azil. Prandaj është normale që disa perëndimorë e kanë zili kulturën e Lindjes. Shumë të moshuar në Perëndim mendojnë: “Në Lindje, gjyshërit jetojnë në familje si anëtarët më të respektuar të familjes dhe kjo është me të vërtetë e mrekullueshme. Fëmijët i respektojnë prindërit e tyre të moshuar. Kjo është mënyra si duhet të jetojnë njerëzit. Çfarë të mire ka të shtrihesh në një azil, i paafte të shikosh fëmijët e tu, pa e ditur as çfarë dite është sot, thjesht të jesh gjallë?”

Megjithatë, fatkeqësisht, edhe struktura familjare e Lindjes është duke u shpërbërë gradualisht. Edhe ne jemi duke braktisur tradita që na janë trashëguar prej mijëra vitesh. Kemi flakur tutje veshjen tonë tradicionale, ushqimin dhe strukturën tonë familjare. Numri i qytetarëve të moshuar, që jetojnë vetëm, në Kore është në rritje. Sa herë shikoj në lajme histori

të qytetarëve të moshuar të vetmuar, trishtohem. Familja është vendi ku brezat jetojnë së bashku. Nëse anëtarët e familjes shpërndahen dhe prindërit lihen vetëm, atëherë ajo nuk është më familje. Sistemi i familjeve të mëdha është një traditë e bukur koreane.

Unë rekomandoj që tre breza të jetojnë së bashku në një familje. E bëj këtë jo thjesht, sepse është një mënyrë për të ruajtur traditën e vendit tonë. Kur një burrë dhe një grua bëhen me fëmijë, i japin gjithçka munden atij. Megjithatë, ekziston një limit në lidhje me sasinë e asaj që mund të transmetojnë prindërit. Prindërit përfaqësojnë të tashmen dhe fëmijët të ardhmen. Gjyshërit përfaqësojnë të kaluarën. Pra, vetëm kur gjyshërit, prindërit dhe fëmijët të jetojnë së bashku, fëmijët mund të trashëgojnë gjithë fatin e së shkuarës dhe të së tashmes. Të duash dhe të respektosh gjyshërit e tu do të thotë të trashëgosh historinë e së shkuarës dhe të mësosh nga bota e së shkuarës. Fëmijët mësojnë nga prindërit mençurinë e çmuar që u duhet për të jetuar në të tashmen, ndërsa prindërit përgatiten për të ardhmen, duke dashur fëmijët e tyre.

Gjyshërit janë në pozitën nga ku përfaqësojnë Zotin. Sado i zgjuar të jetë një i ri, ai nuk i njeh të gjitha sekretet e kësaj bote të madhe. Të rinjtë nuk mund t' i dinë të gjitha sekretet e ndryshme të jetës, që na mëson jeta teksa moshohemi. Kjo është arsyeja pse gjyshi përfaqëson historinë e familjes. Gjyshi është një mësues i çmuar, që kalon tek nipërit dhe mbesat gjithë mençurinë që ka mbledhur gjatë jetës.

Gjyshi më i vjetër i botës është Zoti. Kështu që jeta duke marrë dashuri nga gjyshi dhe të jetuarit për hir të gjyshit është ajo gjatë së cilës kuptohet dashuria e Zotit dhe të jetuarit për hir të tij. Kemi nevojë ta ruajmë një traditë të tillë, në mënyrë që të hapim magazinën sekrete të Mbretërisë së Zotit dhe të marrim thesarin e tij të dashurisë. Çdo vend, që injoron të moshuarit e vet, braktis karakterin e vet kombëtar dhe mohon rrënjët e veta.

Kur vjen vjeshta, pema e gështenjës gradualisht e humb njomësinë

dhe gjethet e saj fillojnë të bien. Mbështjellja e jashtme e gështenjës bie dhe, madje thahet edhe lëvozhga e brendshme që e mbështjell. Ky është cikli i jetës. Qeniet njerëzore janë njëlloj. Ne lindemi si foshnje, rritemi në dashurinë prindërve tanë, takojmë një partner të mrekullueshëm dhe martohemi. E gjithë kjo ndodh në zinxhirin e jetës së përbërë prej dashurisë. Në fund, bëhemi si gështenja që thahen në vjeshtë. Të vjetrit nuk janë një kategori e ndarë njerëzish. Ne të gjithë plakemi. Nuk duhet t'i trajtojmë njerëzit pa respekt, sado që të plaken ata.

Ekziston një shprehje: “Gjithçka mund të përmbushet nëse ka harmoni në shtëpi”. Kur ka paqe në familje, gjithçka shkon mirë. Familja paqësore është guri për ndërtimin e Mbretërisë së Qiellit. Familja funksionon në sajë të fuqisë së dashurisë. Nëse duam universin siç duam familjet tona, atëherë nuk ka asgjë që të na ndalë për të shkuar kudo që dëshirojmë. Zoti ekziston në qendër të dashurisë, si Prind i tërë universit. Kjo është arsyeja pse dashuria në familje duhet të lidhet direkt me Zotin. Kur familja është e plotësuar në dashuri, edhe universi do të plotësohet.

Lotët e dhjetë viteve zbutën zemrën e një vjehrrri



Jo shumë kohë më parë, media koreane shkroi një histori rreth një gruaje japoneze që jetonte në Miljang, Kore, që mori një çmim për shërbim të përkushtuar ndaj familjes. Artikulli thoshte se ajo kishte ardhur në Kore si gruaja e një burri korean, me të cilin ishte prezantuar përmes një grupi fetar dhe u martua me të, pavarësisht kundërshtimit të familjes së tij. Nusja japoneze ishte kujdesur me përkushtim të madh për vjehrrën koreane, që mezi lëvizte dhe për vjehrrin e moshuar. Komuniteti ku jetonte ajo e rekomandoi atë për tu vlerësuar për përkushtimin e saj në familje, thoshte artikulli.

Vjehrra ishte e paralizuar nga mesi e poshtë, ishte klasifikuar nga autoritetet e shëndetit publik si invalide e nivelit të dytë. Që nga dita e parë e martesës, nusja e çonte vjehrrën në kurriz në spitale të ndryshme, që ajo të kurohej. Meqenëse shpenzonte shumë kohë duke u kujdesur për prindërit e burrit, rrallë kishte kohë të vizitonte familjen e saj në Japoni. Kur dëgjoi se do t'i jepej një çmim, ajo protestoi duke thënë se kishte bërë atë që duhej të bënte.

Kjo nuse japoneze që bëri bujë është Kazuko Yashima. Ajo erdhi në Kore nëpërmjet martesave ndërkombëtare dhe ndërkulturore të kishës sonë. Në këto martesë burrat dhe gratë bashkohen duke kapërcyer dal-

limet fetare, kombëtare dhe raciale. Ka shumë djem të rinj në zonat rurale të Koresë, që nuk gjejnë dot nuse. Nuset që vijnë në Kore nga këto martesat ndërkombëtare dhe ndërkulturore e bëjnë këtë në mënyrë të pakushtëzuar.

Ato kujdesen për prindërit e moshuar të burrave tyre, i frymëzojnë bashkëshortët të kenë forcë dhe shpresë dhe lindin e rrisin fëmijë. Ato shkojnë të jetojnë në komunitetet rurale që koreanët i kanë braktisur, sepse është shumë e vështirë të jetosh atje. Ç'gjë të mrekullueshme dhe të çmuar janë duke bërë! Ky program ka më shumë se tridhjetë vjet që vazhdon.

Me mijëra gra nga vende të tjera janë vendosur në Kore nëpërmjet martesave të tilla ndërkombëtare dhe ndërkulturore. Në komunitetet rurale koreane, nga ku të rinjtë kanë ikur për në qytete dhe ku nuk është dëgjuar për kohë të gjatë zëri i një fëmije që qan, të vjetrit gëzohen pa masë, kur shohin lindjen e fëmijëve të këtyre çiftëve dhe i trajtojnë ato foshnja sikur të ishin nipërit apo mbesat e tyre. Në një shkollë fillore në provincën e Çung-Çongut, më shumë se gjysma e tetëdhjetë nxënësve janë fëmijë të martesave ndërkombëtare dhe ndërkulturore të bëra nga kisha jonë. Drejtori i shkollës ka thënë se shkolla do të detyrohet të mbyllet, nëse numri i fëmijëve bie më shumë, prandaj ai lutet çdo ditë që anëtarët e kishës sonë të mos largohen nga ai komunitet. Në Kore, sot, rreth njëzet mijë fëmijë të martesave ndërkombëtare dhe ndërkulturore janë futur në shkolla fillore rreth e qark vendit.

Çdo vit, kur afron përvjetori i pavarësisë së Koresë nga Japonia, programet televizive të lajmeve raportojnë histori rreth disa japonezëve shumë të veçantë që qëndrojnë para kamerave dhe kërkojnë falje për veprimet e vendit të tyre në Kore gjatë periudhës së pushtimit. Nuk i kanë kryer vetë ata krimet, por kërkojnë falje për veprimet e paraardhësve të tyre. Shumica e këtyre njerëzve janë anëtarë të kishës sonë, që kanë rrëzuar muret që ndajnë kombet nëpërmjet martesave ndërkombëtare

dhe ndërkulturore. Si rrjedhim i këtyre veprimeve, muret në zemrat e koranëve që i mendojnë japonezët si armiqtë tanë janë duke u shembur gjithmonë e më shumë.

Në vitin 1988, një djalë i ri dhe i shkolluar, që ishte bashkuar me kishën tonë, donte të martohet dhe kërkoi ta bashkonim me dikë. Ai u bashkua me një grua japoneze. Babai i tij reagoi shumë keq ndaj këtij bashkimi.

“Në kaq shumë gra që ka bota, pse duhet të martohesh me një japoneze?”, tha ai.

Gjatë pushtimit japonez, babai i tij kishte qenë një nga koreanët e rekrutuar për punë të detyruar dhe ishte çuar në një minierë qymyrguri në Japoninë veriperëndimore, në prefekturën Iuate. Ai rrezikoi jetën duke u arratisur nga miniera dhe eci në këmbë për rreth një muaj deri në Shimonoseki, ku arriti të hipë në një anije dhe të kthehet në Kore. Ai kishte përbrenda urrejtje të jashtëzakonshme për Japoninë. Me të dëgjuar lajmin se djali i tij ishte bashkuar me një grua japoneze, ai e kërcënoi se do ta zhbirësonte. “Ti tradhtove familjen,- tha ai,- do ta heq emrin tënd nga regjistri i familjes. Nuk ka grua nga ai vend armik të shkelë në shtëpinë time, prandaj merre atë dhe largohu. Ajo nuk bën për ty, kështu që nuk dua t’ia di për ty, nëse largohesh apo vdes.”

Babai ishte i palëkundur. Megjithatë, i biri vazhdoi dhe bëri atë që ndiente se ishte e drejtë. Ai u martua me gruan japoneze dhe e çoi nusen e tij në vendlindje, në Nagan, Kore. Babai nuk ia hapi as portën. Pak kohë më vonë, e pranoi martesën e tyre me gjysmë zemre, por persekutimi ndaj nuses vazhdoi.

Sa herë dukej të kishte ndonjë vështirësi me diçka, ai i thoshte: “Kjo nuk është asgjë, në krahasim me atë që më kanë bërë mua njerëzit e tu. Duhet ta kishe parashikuar këtë kur vendose të martohesh në familjen tonë”.

Sa herë të afërmit mblidheshin për ndonjë festë të madhe, vjehri e

thërriste të ulej afër atij dhe i tregonte asaj të gjitha gjërat që i kishin bërë në minierën e qymyrgurit në Iuate. Çdo herë nusja i përgjigjej: “Baba, të kërkoj ndjesë në emër të Japonisë. Më fal”, ajo derdhte lot dhe kërkonte falje prej tij. Për sa kohë që ai shfrynte inatin, ajo e dëgjonte të tregonte të njëjtat histori në mënyrë të përsëritur, derisa mbaronte, dhe prapë ajo vazhdonte t’i kërkonte ndjesë.

Kjo vazhdoi për rreth dhjetë vjet dhe pastaj ndaloi. Të afërmit vunë re se qëndrimi i tij i ftohtë ndaj nuses ishte bërë shumë më i ngrohtë dhe, madje, dukej sikur e pëlqente. Prandaj e pyetën: “Pse sillesh kaq mirë me nusen tënde? Ajo është një grua japoneze. A nuk e urren ende atë?” “Nuk e urrej më”,- tha ai.- “Gjithë urrejtja që ka qenë akumuluar në zemrën time ka ikur.”

“Unë nuk e kam urreyer kurrë me të vërtetë”,- shtoi ai,- “thjesht shfryja tek ajo gjithë urrejtjen brenda meje, ngaqë më kishin rekrutuar të punoja në minierë. Për shkak të saj, e gjithë urrejtja është zhdukur. Tani e tutje do të jem i sjellshëm me të, sepse ajo është vërtet nusja e djalit tim.”

Nusja pagoi për mëkatet e japonezëve. Ky është një shembull i rrugës së shlyerjes që do të çojë njerëzimin në botën e paqes.

Domethënia e vërtetë e martesës



Martekat ndërkombëtare dhe ndërkulturore janë rruga më e shkurtër për të ndërtuar një botë ideale të paqes. Gjëra që duket se duan një përjetësi të tërë, mund të arrihen si me mrekulli nëpërmjet këtyre martesave në vetëm dy ose tre breza. Njerëzit duhet të martohen përtej kufijve kombëtarë dhe kulturorë me njerëz nga kombe që i konsiderojnë armiq, në mënyrë që bota e paqes të vijë sa më shpejt. Dikush mund t'i urrejë njerëzit e një vendi apo një kulture tjetër dhe mund të mendojë se kurrë nuk do t'i shohë me sy. Por, nëse martohet me dikë nga ai vend, atëherë ai është në rrugë e sipër për t'i përkitur një vendi tjetër. Gjithë urrejtja shkrihet. Nëse kjo përsëritet për dy ose tri breza, rrënjët e urrejtjes mund të eliminohen.

Të zinjte e të bardhët do të martohen me njëri-tjetrin; japonezët do të martohen me koreanët dhe afrikanët. Miliona njerëz janë duke hyrë në këto martesat ndërkombëtare dhe ndërkulturore. Një linjë krejtësisht e re është duke u krijuar si rezultat i kësaj. Një lloj i ri njeriu, që kapërcen të bardhët, të zinjte dhe të verdhët është duke lindur. Nuk u referohem thjesht martesave përtej kufijve ndërkombëtarë. E njëjta gjë është e vërtetë po të martosh njerëz nga fe ose degëzime të tjera fetare. Në fakt, martesat midis njerëzve të feve të ndryshme janë edhe më të vështira se martesat ndërkombëtare. Madje, edhe sikur dy grupe fetare të kenë luftuar

për shekuj, është e mundur të sjellësh harmoni midis tyre duke bërë që ndjekësit e tyre të martohen me njëri-tjetrit. Në një martesë të tillë, një bashkëshort nuk do ta mbyllë veten ndaj tjetrit thjesht, sepse ajo është rritur në një traditë tjetër.

Më e rëndësishmja është t'u mësosh të rinjve shenjtërinë dhe vlerën e martesës. Koreja sot renditet ndër vendet me tregues më të ulët të lindjeve. Të mos bësh fëmijë është e rrezikshme. Një vend që nuk ka pasardhës nuk ka të ardhme. U mësoj të rinjve që duhet të mbeten të virgjër gjatë rinisë, të marrin bekimin e martesës dhe pastaj të kenë të paktën tre fëmijë. Fëmijët janë bekime që na janë dhënë nga Zoti. Kur lindim dhe rrisim fëmijë, ne përgatisim qytetarë të Mbretërisë së Qiellit. Kjo është arsyeja pse është mëkat të bësh jetë imorale dhe të abortosh fëmijët e ngjizur në këtë stil jete.

Ne nuk martohemi për veten tonë, por për hir të partnerit. Kur kërkojmë një bashkëshort/e është gabim të kërkojmë vetëm një person të bukur apo një person në mirëqenie. Qeniet njerëzore duhet të jetojnë për hir të njëri-tjetrit. Këtë parim duhet ta aplikojmë edhe në martesë. Nuk ka rëndësi sa i paarsimuar apo sa i rëndomtë mund të jetë bashkëshorti i ardhshëm; ju duhet të martoheni me të me një zemër të tillë, që ta doni shumë më tepër se po të kishte qenë i arsimit dhe i bukur. Dashuria e Zotit është më e çmuara nga të gjitha bekimet. Në martesë e marrim atë bekim dashurie dhe e vëmë në praktikë në jetën tonë. Duhet ta kuptojmë këtë domethënie të çmuar të martesës, t'i drejtojmë jetët tona në martesë sipas kuptimit të dashurisë së vërtetë dhe të krijojmë familje të vërteta.

Nga ky këndvështrim, paqja botërore nuk është një ndërmarrje aq e vështirë. Ajo fillon me familje paqësore që krijojnë shoqëri paqësore dhe eliminojnë konfliktet midis kombeve. Kjo do të çojë drejt paqes botërore. Ky shembull tregon rëndësinë e familjeve të shëndosha dhe përgjegjësinë

e madhe që duhet të mbartin këto familje. Mendimi se “mjafton që unë dhe familja ime të jetoj mirë”, është krejt i huaj për mua. Martesa nuk është diçka që përfshin vetëm nusen dhe dhëndrin. Martesa krijon një marrëdhënie midis dy familjeve dhe sjell pajtim midis fiseve dhe kombeve. Secili pranon kulturën e ndryshme të tjetrit dhe kapërcen mërinë dhe urrejtjen e akumuluar përgjatë historisë. Kur martohet një korean dhe një japoneze, kjo kontribuon në pajtimin midis dy kombeve; kur martohen një person i zi dhe një i bardhë, kjo kontribuon në pajtimin midis dy racave. Fëmijët e këtyre martesave përfaqësojnë harmoninë, sepse ato trashëgojnë linjën e gjakut të dy racave. Ato përfaqësojnë një fillim të ri për mbarë njerëzimin, që kapërcen racat. Kur kjo vazhdon për disa breza, ndarja dhe armiqësia midis kombeve, racave dhe feve do të zhduket dhe njerëzimi do të bëhet një familje që jeton në botën e paqes.

Këto vitet e fundit, koreanët gjithmonë e më shumë po martohen me të huaj, prandaj shikojmë më shumë familje me njerëz nga kombe dhe fe të ndryshme. Madje, koreanët kanë sajuar edhe një frazë për këtë, që do të thotë familje multikulturore. Nuk është e lehtë që një burrë dhe një grua, të rritur në kultura të ndryshme, të krijojnë familje dhe të jetojnë me dashuri për njëri-tjetrin. Veçanërisht në Kore, ku ka ekzistuar tradicionalisht një kulturë homogjene, partnerët në martesë të tilla duhet të bëjnë përpjekje shtesë për t’u kuptuar dhe për t’u kujdesur për njëri-tjetrin. Arsyeja pse anëtarët tanë, që hyjnë në martesë ndërkombëtare dhe ndërkulturore kanë sukses, është sepse ata jetojnë së bashku me në qendër Zotin.

Grupet e shërbimeve sociale të ndryshme në Kore përpiqen të inkurajojnë suksesin e familjeve multikulturore, duke ofruar programe që mësojnë gjuhën dhe kulturën koreane. Megjithatë, përpjekje të tilla do të ishin të pavlefshme, po të mos ndryshonte koncepti ynë për martesën. Kushdo që mendon: “Pse u martova me këtë burrë? Po të mos isha mar-

tuar me këtë burrë, do të bëja një jetë më të mirë”, po akordon telat e një martesë që do të bëhet ferr. Të arrish të kuptosh drejt martesën, është më e rëndësishme sesa të mësosh gjuhën dhe kulturën koreane.

Martesa nuk është thjesht çështje e një burri dhe gruaje në moshën e martesës, që rrinë së bashku dhe kombinojnë jetët e tyre. Martesa është diçka e ndërtuar mbi bazën e sakrificës. Burri duhet të jetojë për hir të gruas dhe gruaja për hir të burrit. Duke jetuar për hir të bashkëshortit/es suaj, mendja juaj egoiste zhduket plotësisht. Zemra që kërkon të sakrifikojë në këtë mënyrë është zemra e dashurisë. Dashuri nuk do të thotë që një burrë dhe një grua që takohen dhe kalojnë një kohë mirë së bashku. Dashuri do të thotë të ofrosh jetën tënde. Nëse martohesh, duhet ta bësh këtë mbi bazën e vendosmërisë se jeta jote është për bashkëshortin/en tënde.

Dashuria e vërtetë gjendet në familjet e vërteta



Pavarësisht sa shumë mund të duhen një burrë me një grua, një familje e plotësuar dhe e lumtur duhet të ketë prindër që veprojnë si një mur mbrojtës rreth shtëpisë, dhe duhet të ketë të paktën një fëmijë, të cilit prindërit t'i japin dashuri. Kur familja është e mbrojtur, ajo bëhet fole e lumturisë. Madje, një person shumë i suksesshëm në shoqëri do të ketë familje jo të lumtur, nëse kjo mbrojtje bie.

Baza e dashurisë është zemra që sakrifikon gjithçka për hir të tjetrit. Arsyeja pse dashuria prindërore është dashuri e vërtetë qëndron në faktin se ata janë të gatshëm t'u japin gjithçka fëmijëve të tyre dhe, kur u kanë dhënë gjithçka, duan t'u japin edhe më shumë. Prindërit që i duan fëmijët as që e mbajnë mend se çfarë kanë dhënë. Asnjë prind nuk do të mbante shënim të gjitha këpucët dhe veshjet që ka blerë për fëmijën e tij, që të thoshte: “Ja sa kam shpenzuar për ty”. Në vend të kësaj, prindi jep gjithçka dhe thotë: “Do të dëshiroja të bëj më shumë se ç'kam bërë për ty! Më fal që nuk mundem”.

Kur isha fëmijë, ndiqja nga pas tim atë teksa kujdesej për kosheret e bletëve dhe shikoja si silleshin ato. Kur një bletë që fluturonte nëpër kopshtin me lule kapte aromën e një luleje, i ngulte këmbët fort mbi të. Pastaj, e ngjishte hundën thellë brenda saj, aq sa pjesa e prapme i ngrihej

lart teksa thithte nektarin. Edhe sikur ta tërhiqni nga bishti, bleta nuk do të shkëputet nga lulja. Ajo rrezikon jetën për të vazhduar të qëndrojë mbi të.

Dashuria e prindërve që kultivojnë një familje është si një bletë punëto-re e ngjitur pas lules. Edhe nëse një prindi mund t'i duhet të humbë jetën, ai nuk do ta lejonte të këputej lidhjen e ngushtë të dashurisë që e mban fort pas fëmijës së tij. Prindërit do ta jepnin jetën për fëmijën e tyre dhe, më vonë, do ta harronin këtë. Kjo është dashuria e vërtetë e prindërve. Sado e largët dhe e rrezikshme të jetë rruga, prindi do ta përshkojë me kënaqësi. Dashuria prindërore është dashuria më e madhe në botë.

Dikush mund të jetojë në një shtëpi të mrekullueshme dhe mund të hajë ushqime ekzotike nga mali dhe oqeani, por, nëse nuk ka prindër, do të ketë një zbrazëti të madhe në zemër. Personi i rritur pa marrë dashuri prindërore ka një vetmi dhe një zbrazëti në zemër, që nuk mund të mbushet me asgjë. Familja është vendi ku marrim dashuri të vërtetë dhe mësojmë dashurinë e vërtetë. Fëmijët që nuk marrin dashuri të vërtetë kur janë të vegjël, gjithë jetën janë të uritur për dashuri dhe vuajnë emocionalisht. Jo vetëm kaq, por ata nuk kanë as shansin t'i mësojnë detyrat e larta morale, që duhet të përmbushin në familje dhe shoqëri. Dashuria është një vlerë që nuk mund të mësohet në asnjë vend tjetër përveçse në familje.

Një familje e vërtetë është një vend ku burri dhe gruaja e duan njëri-tjetrin reciprokisht dhe jetojnë për hir të njëri-tjetrit, njëlloj sikur bashkëshorti/tja të ishte nëna, babai ose motra apo vëllai i tij/saj. Është një vend ku burri e do gruan njëlloj siç do Zotin dhe gruaja e respekton burrin njëlloj siç respekton Zotin. Ne nuk mund t'i braktisim vëllezërit dhe motrat tona, sado të mëdha të jenë vështirësitë që hasim. As nënat nuk i braktisim dot. Pra, termi “divorc” as që mund të ekzistojë. Burri është në vendin e babait dhe vëllait më të madh ndaj gruas. Ashtu sikurse

një grua nuk mund të braktisë kurrë babanë apo vëllanë më të madh, as burrin nuk mund ta braktisë kurrë. Në të njëjtën mënyrë, një burrë nuk mund ta braktisë kurrë gruan e tij. Një familje e vërtetë është një vend ku secili bashkëshort jeton duke njohur vlerën absolute të partnerit të vet.

Nuk ka rëndësi nëse një burrë dhe një grua vijnë prej racash ose kulturash të ndryshme. Nëse formojnë familje, pasi të kenë marrë dashurinë e Zotit, atëherë nuk mund të ketë konflikte kulturore ndërmjet fëmijëve të lindur në këtë familje. Këta fëmijë do të duan dhe vlerësojnë kulturën dhe traditën e vendit të nënës dhe vendit të babait, me të njëjtën dashuri që kanë për secilin prej prindërve. Për të zgjidhur konfliktet në një familje multikulturore, nuk është nevoja t'i pajisësh ata me njohuri të veçanta. Në fakt, prindërit duhet t'i rrisin fëmijët e tyre në dashuri të vërtetë. Dashuria e prindërve depërton deri në kockat dhe palcën e fëmijëve dhe bëhet plehu që u mundëson atyre të pranojnë kombin e nënës dhe të babait, si të ishin një, duke u bërë kështu qytetarë të mrekullueshëm të botës.

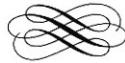
Familja është shkolla ku merren dhe jepen mësimet mbi dashurinë për njerëzimin. Kur fëmijët e rritur në ngrohtësinë e dashurisë së prindërve të dalin në jetë, ata do të kujdesen për njerëzit në vështirësi ashtu siç kanë mësuar në shtëpinë e tyre. Njerëzit e rritur në marrëdhënie dashurie me vëllezërit dhe motrat e tyre, do të dalin në shoqëri dhe do të ndajnë zemrën e tyre të përkujdesjes me fqinjët e tyre. Njerëzit e rritur në dashuri do t'i shohin të gjithë njerëzit që takojnë në botë si anëtarë të familjes së tyre. Pika e fillimit drejt një familjeje të vërtetë është zemra e dashurisë, që i trajton të huajt si të familjes dhe e ndan atë me ta.

Tjetër arsye pse familja ka rëndësi është se ajo zgjerohet për t'u bërë një botë e tërë. Një familje e vërtetë është baza për formimin e një shoqërie të vërtetë, një kombi të vërtetë dhe një botë të vërtetë. Është pika e fillimit drejt një bote të paqes, që është Mbretëria e Zotit. Prindërit do

të punojnë për fëmijët e tyre derisa t'u shkrihen kokcat. Megjithatë, ata nuk punojnë thjesht për të ushqyer fëmijët e tyre. Zemra e një personi, e mbushur plot e përplot me dashuri, është në gjendje të punojë për hir të të tjerëve dhe Zotit.

Familja është vendi ku marrim aq shumë dashuri, sa ajo derdhet prej zemrave tona. Familja, në përqaftimin e saj, i mbron anëtarët e vet, por nuk është funksioni i saj të parandalojë rrjedhjen jashtë saj të dashurisë. Në fakt, dashuria e familjes duhet të vërshojë në komunitetin që na rrethon. Sado shumë dashuri të derdhet jashtë kufijve të familjes, dashuria në familje nuk shteron kurrë. Kjo ndodh, sepse ajo merret nga Zoti. Dashuria që marrim nga Zoti është e tillë që ne vazhdojmë të gërmojmë, por kurrë nuk ia gjejmë fundin. Në fakt, sa më shumë të gërmojmë, aq më shumë dashuri do të burojë, si një shatërvan me ujë të pastër. Kushdo që është rritur në këtë dashuri mund të bëjë një jetë të vërtetë.

Të lësh pas dashurinë, si trashëgimi



J etë e vërtetë është ajo në të cilën braktisim dëshirat tona private dhe jetojmë për të mirën publike. Këtë të vërtetë na e kanë mësuar gjithë udhëheqësit fetarë më kryesorë të së shkuarës dhe së tashmes, të Lindjes dhe të Perëndimit, si Jezusi, Buda apo profeti Muhamed. Është një e vërtetë kaq e njohur sa, fatkeqësisht, duket sikur është zhvleftësuar. Kalimi i kohës apo ndryshimet në botë nuk mund ta zvogëlojnë vlerën e kësaj të vërtete. Është kështu, sepse esenca e jetës njerëzore nuk ndryshon kurrë, madje, edhe në kohë ndryshimesh të menjëhershme anembanë botës.

Mësuesi me të cilin kemi marrëdhënien më të ngushtë, është zemra jonë. Zemra jonë është më e çmuar se shoku ynë më i ngushtë apo edhe më e çmuar se prindërit tanë. Pra, gjatë kohës që jetojmë, duhet të pyesim vazhdimisht zemrën tonë: “A po jetoj një jetë të mirë tani?” Çdokush është në gjendje të dëgjojë zemrën kur i flet. Nëse ai arrin të kuptojë që zemra është pronari i tij, atëherë e lustron zemrën e tij dhe mban një marrëdhënie të ngushtë me të gjatë gjithë jetës. Nëse dikush dëgjon tingujt e zemrës që rënkon me lot, atëherë duhet të ndalojë menjëherë çfarëdo është duke bërë. Gjithçka që e bën zemrën e tij të vuajë do ta shkatërrojë. Gjithçka që hidhëron zemrën, do ta bëjë atë person të bjerë përfundimisht në pikëllim.

Që personi ta lustrojë zemrën e tij, derisa ajo të bëhet aq e shndritshme

sa një kristal, duhet të shpenzojë kohë duke biseduar direkt me zemrën e tij në një mjedis larg nga bota dhe vetëm për vetëm të. Kjo do të jetë një kohë e vetmisë së thellë, por çasti kur afrohem me afër me zemrën tonë është koha e lutjes dhe meditimit. Është çasti kur ne fitojmë zotërimin mbi zemrën tonë. Kur izolohehem nga zhurmat përreth dhe lejojmë të na qetësohen mendimet, jemi në gjendje të shikojmë në pjesët më të thella të zemrës. Do të duhet shumë kohë dhe përpjekje për të shkuar aq thellë në atë vend ku zemra jonë është e qetë. Kjo nuk do të ndodhë brenda një dite.

Ashtu si dashuria që nuk ekziston vetëm për veten tonë, edhe lumturia dhe paqja nuk janë për veten tonë. Ashtu si dashuria nuk mund të ekzistojë kurrë pa një partner, edhe lumturia dhe paqja nuk mund të ekzistojnë pa një partner. Të gjitha këto mund të ekzistojnë në kontekstin e një marrëdhënieje me një partner. Asgjë nuk mund të përmbushet, nëse jetojmë të vetëm. Të vetëm ne as nuk mund të jemi të lumtur dhe as nuk mund të flasim për paqen. Meqë partneri është ai që na mundëson të kemi lumturi dhe paqe, ai është më i rëndësishëm se vetja jonë.

Mendoni për një nënë që mban në kurriz foshnjën e vet dhe është ulur në një hyrje metroje duke shitur ushqime të bëra vetë për njerëzit që kalojnë aty pranë. Që të jetë aty në orën e fluksit të mëngjesit, ajo ka qëndruar gjithë natën për të përgatitur ushqimet dhe pastaj i është dashur të verë në kurriz foshnjën e saj qaraman për të ardhur në stacion. Njerëzit që kalojnë aty pranë mund të thonë: “Oh, ti mund t’ia dilje për bukuri sikur të mos kishe për t’u kujdesur për atë fëmijë”, por është pikërisht ai fëmijë për hir të të cilit jeton nëna.

Sot njerëzit mund të jetojnë deri në tetëdhjetë vjeç. Tetëdhjetë vjet gëzimi, inati, hidhërimi, lumturie dhe lloj-lloj emocionesh të tjera të përziera së bashku mund të duken si kohë e gjatë. Por, nëse heqim kohën private që personi shpenzon duke fjetur, duke punuar dhe duke ngrënë,

pastaj kohën që shpenzojmë duke folur, duke qeshur dhe duke u zbavitur me anëtarët e familjes dhe shokët, duke marrë pjesë nëpër dasma dhe funerale dhe kohën që shpenzojmë të sëmurë në krevat, do të mbeten vetëm rreth shtatë vjet. Një person mund të jetojë tetëdhjetë vjet, por shpenzon vetëm rreth shtatë vjet duke jetuar për të mirën publike.

Jeta është si llastik. Të njëjtët shtatëvjeçarë të dhënë për njerëz të ndryshëm, mund të shpenzohen ose si shtatë vjet, ose si shtatëdhjetë. Koha në vetvete është bosh. Ne duhet ta mbushim atë. E njëjta gjë është e vërtetë edhe për jetën e dikujt. Çdokush ka dëshirë ta jetojë jetën në një vend të rehatshëm për të fjetur dhe me gjëra të mira për të ngrënë. Megjithatë, të ngrënë dhe të fjeturit janë thjesht mënyra që e lejojnë kohën të na shkasë nga duart. Në çastin që ka mbaruar së jetuari jetën dhe trupi shtrihet për t'u prehur në tokë, gjithë pasuria dhe lavdia bëhen asgjë më shumë se një fluskë, që zhduket menjëherë. Vetëm shtatë vitet që ka jetuar për të mirën publike do të mbeten dhe do të kujtohen nga brezat e ardhshëm. Ato shtatë vjet janë gjurmët që mbeten në botën e jetës që ka zgjatur tetëdhjetë vjet.

Ne nuk hymë në këtë botë, dhe as nuk largohemi prej saj, sipas dëshirës sonë. Ne kemi aftësi të bëjmë zgjedhje lidhur me fatin tonë. Ne lindim, megjithëse nuk zgjodhëm të lindeshim. Jetojmë, megjithëse nuk e kemi zgjedhur vetë të jetojmë. Vdesim, megjithëse nuk zgjedhim të vdesim. Nuk kemi autoritet mbi këto aspekte të jetës sonë, atëherë si mund të krenohemi që jemi disi më të mirë se të tjerët? Ne nuk mund të lindim në sajë të dëshirës sonë, nuk mund të zotërojmë gjëra që të jenë përjetësisht tonat dhe as nuk mund të shmangim vdekjen. Prandaj, çdo mburrje nga ana jonë do të jetë thjesht për të ardhur keq.

Edhe sikur të ngrihemi në pozitë më të lartë se të tjerët, nderi është vetëm i përkohshëm. Edhe sikur të mbledhim më shumë pasuri se të tjerët,

të gjitha do t'i lëmë pas dyerve të vdekjes. Paraja, nderi dhe dituria, të gjitha fluturojnë me kohën, dhe të gjitha zhduken me kalimin e viteve. Sado fisnik dhe i madh të jetë një person, jeta e tij nuk është asgjë më shumë se një jetë e mjeruar, që do të mbarojë në çastin kur i këputet litari i jetës.

Qeniet njerëzore gjithmonë janë përpjekur të kuptojnë se kush janë dhe pse duhet të jetojnë. Duhet të kuptojmë se, ashtu siç nuk kemi lindur me dëshirën tonë, ashtu edhe nuk jemi krijuar për të jetuar për veten tonë. Prandaj përgjigjia e pyetjes se si duhet ta jetojmë jetën është e thjeshtë. Ne lindëm prej dashurisë, prandaj duhet të jetojmë duke udhëtuar në shtegun e dashurisë. Jeta jonë u krijua duke marrë dashurinë e pakufishme të prindërve tanë, kështu që dhe ne duhet ta jetojmë tërë jetën duke e kthyer atë dashuri. Në kursin e jetës, kjo është e vetmja vlerë që mund ta zgjedhim ne vetë. Suksesi apo dështimi në jetë varet nga masa e dashurisë që jemi në gjendje të paketojmë në ato tetëdhjetë vjet që na janë dhënë.

Në një çast, çdokush do të zhveshë trupin e vet fizik, sikur të ishte një rrobë e vjetër, dhe do të vdesë. Në gjuhën koreane “të kthehesh” zakonisht përdoret për fjalën vdekje. Të kthehesh do të thotë të kthehesh andej nga ke ardhur, që do të thotë të kthehesh në rrënjët e tua më të thella. Gjithçka në univers lëviz në cikle. Bora e bardhë, që mblihet në male, do të shkrijë dhe do të rrjedhë nëpër shpat, duke formuar në fillim rrëketë dhe, pastaj, një lumë, që përfundimisht do të shkojë në oqean. Uji që rrjedh në oqean do të thithë nxehtësinë e rrezeve të diellit, do të kthehet në avull, do të kthehet prapë në qiell dhe do të përgatitet të kthehet në flokë bore ose në pika uji. Kthimin në vendin tonë origjinal, në këtë mënyrë, është ajo që e quajmë vdekje. Atëherë, ku kthehemi ne, qeniet njerëzore, kur vdesim? Trupi dhe zemra vijnë së bashku për të sjellë jetën njerëzore, ndërsa vdekja është veprimi i lënies së trupit. Pra, ne shkojmë në atë vend nga i cili erdhi zemra jonë.

Nuk flasim dot rreth jetës pa folur edhe rreth vdekjes. Duhet ta kuptojmë saktë se çfarë është vdekja, edhe sikur ta bëjmë këtë vetëm për të kuptuar qëllimin e jetës. Tipi i jetës që ka vlerë të vërtetë mund të kuptohet vetëm nga personi që e gjen veten në një situatë të vështirë, kur vdekja i shfaqet në mënyrë të pashmangshme dhe ai i thërret Zotin me dëshpërim, duke iu lutur që ta lërë të jetojë, sikur edhe një ditë të vetme më shumë. Nëse ditët tonë janë kaq të çmuara, atëherë si duhet t'i jetojmë ato? Cilat janë gjërat që duhet të përmbushim, përpara se të kapërcejmë vijën e kufirit të vdekjes?

Gjëja më e rëndësishme është të mos bëjmë mëkate dhe të jetojmë një jetë pa hije. Ka shumë debate fetare dhe filozofike për faktin se çfarë quhet mëkat, por një gjë është e qartë: nuk duhet të përfshihemi në veprime që e lëndojnë ndërgjegjen tonë. Kur bëjmë gjëra për të cilat ndihemi fajtorë në ndërgjegje, ato na lënë gjithmonë një hije brenda zemrës.

Gjëja që vjen më pas, për nga rëndësia, është të marrësh vendimin për të bërë shumë më tepër nga ç'kanë bërë të tjerët. Jeta jonë është e kufizuar; qoftë ky limit gjashtëdhjetë vite, shtatëdhjetë vite apo çfarëdo periudhe tjetër kohore. Në varësi të mënyrës sesi e përdorim atë kohë, mund të bëjmë një jetë që është dy ose tre herë më e begatë se jeta e të tjerëve. Nëse e ndani jetën në segmente dhe pastaj e jetoni çdo segment në mënyrë kuptimplote, jeta juaj do të jetë me të vërtetë e çmuar. Jetoni jetën me një qëndrim dedikimi dhe plot zell, duke i thënë vetes, për shembull, që do të mbillni dy ose tre pemë, ndërkohë që të tjerët mund të mbjellin vetëm një.

Mos jetoni për veten. Ju nuk duhet të jetoni për veten, por për të tjerët; jo për familjen tuaj, por për fqinjët tuaj; jo për kombin tuaj, por për botën. Gjithë mëkatet e botës ndodhin kur individit vihet në vend të parë. Dëshirat dhe ambiciet individuale dëmtojnë fqinjin tënd dhe

shkatërrojnë shoqërinë në përgjithësi.

Gjithçka në këtë botë, një ditë do të kalojë. Prindërit që i duam, burri ose gruaja që duam dhe fëmijët që duam, të gjithë do të shkojnë. Gjithçka që na mbetet në fund të jetës është vdekja. Kur dikush vdes, mbetet vetëm trashëgimia e tij.

Ju lutem, shqyrtoni për një çast se çfarë mund të bëni për të treguar se keni jetuar një jetë me vlerë. Pasuritë dhe pozita sociale që keni grumbulluar gjatë jetës do t'ju ikin nga duart. Sapo të kaloni lumin e vdekjes, gjëra të tilla nuk do të kenë më kuptim. Për arsye se kemi lindur në dashuri dhe kemi jetuar në dashuri, është e vetmja gjë që mbetet me ne në varr. Ne marrim jetën nga dashuria, jetojmë duke shpërndarë dashuri dhe kthehemi në mes të dashurisë. Është e rëndësishme të jetojmë në mënyrë të tillë, që të lëmë dashurinë pas si trashëgim.

faqe bosh